

MARIO
VARGAS
LLOSA

CASA
VERDE

Traducere din spaniolă de
MONA ȚEPENEAG

HUMANITAS
fiction

PROLOG

La originea acestei povestiri sunt imaginea unui bordel mizerabil, vopsit în verde, care colora deșertul Piura în anul 1946, precum și fascinanta Amazonie în care mișună aventurieri și soldați, aguaruni, huambiși sau *shapras*, misionari sau traficanți de cauciuc și de piei, pe care am cunoscut-o în 1958, în timpul unei călătorii de mai multe săptămâni prin Alto Marañón.

Dar, în primul rând, la originea ei este probabil William Faulkner, în cărțile căruia am descoperit miracolul formei în ficțiune, simfonia punctelor de vedere, a ambiguităților, a nuanțelor, a tonalităților și a perspectivelor cu care o construcție abilă și un stilmeticulos pot să îmbogățească o povestire.

Am scris acest roman la Paris, între 1962 și 1965, suferind și în același timp delectându-mă ca un lunatic, într-un mic hotel din Cartierul Latin — Hotelul Wetter — și apoi într-o mansardă de pe rue Tournon, lipită de apartamentul unde locuise cândva Gérard Philipe, pe care chiriașul dinaintea mea, criticul de artă argentinian Damian Bayon, l-a auzit zile de-a rândul repetând, ore și ore în sir, tirada *Cid*-ului de Corneille.

MARIO VARGAS LLOSA
Londra, septembrie 1998

Sergentul își aruncă o privire spre maica Patrocinio și viespea e tot acolo. Barca se leagăna pe apele tulburi, printre două ziduri de copaci care răspândesc un abur fierbinte, lipicios. Ghemuiți sub acoperământul din frunze de palmier, goi până la brâu, jandarmii dorm la căldura soarelui galben-verzui de amiază: capul Piciului zace peste pântecul Barosanului, Roșcovianul e lac de sudoare, Oacheșul sforăie cu gura căscată. O umbreluță de tânărari escortează barca, printre trupuri se mișcă fluturi, viespi, muște grase. Motorul sforăie și el, se înecă, sforăie, și pilotul Nieves ține cârma cu stânga, cu dreapta fumează și chipul lui, lucios, rămâne neclintit sub pălăria de pai. Pădurenii ăștia nu erau normali, de ce nu nădușeau ca toți oamenii? Teapănă, maica Angélica stă la pupă, cu ochii închiși, fața îi e îngrozitor de zbârcită, din când în când scoate vârful limbii, soarbe sudoarea de pe mustață și scuipă. Sărmana băbuță nu ținea la o tăvăleală ca asta. Viespea își scutură aripioarele albastre, își ia zborul lin de pe fruntea trandafirie a maicii Patrocinio, dispără desenând cercuri în lumina albă și pilotul se pregătea să stingă motorul, dom' sergent, încă puțin și soseau, după râpa asta venea Chicais. Sergentului însă îi spunea inima că n-o să fie nimeni. Zgomotul motorului încetează, maicile și jandarmii deschid ochii, își înaltă capetele, privesc. În picioare, pilotul Nieves apăla prora la dreapta și la stânga, barca se apropiu în liniște de țărm. Jandarmii se ridică în picioare, își pun cămășile, chipele, își aranjează cizmele. Gardul de vegetație de pe malul drept se întrerupe brusc după cotul râului, și o râpă înaltă, o scurtă paranteză de pământ roșiatic, coboară până la un

golf minuscul cu nămol, pietriș și crânguri de stuf și de ferigă. La țarm nu se zărește nici o luntre, pe mal nici o siluetă omenescă. Barca atinge fundul de nisip. Nieves și jandarmii sarjos, se bălăcesc în noroiul plumburiu. Un cimitir, inima nu se înșela, aveau dreptate mangacherii. Sergentul stă aplecat la proră, pilotul și jandarmii tărăsc barca spre uscat. Acum să le ajute pe maici, să le facă scăunel cu mâninile, nu cumva să se ude. Maica Angélica stă foarte gravă în brațele Oacheșului și Barosanului, maica Patrocinio șovăie când Piciul și Roșcovani își împreunează mâninile ca s-o ridice și, când se aşază, se face roșie ca racul. Jandarmii străbat plaja clătinându-se, le duc pe maici până unde se termină nămolul. Sergentul sare, ajunge la poala râpei și maica Angélica se și cățără pe povârniș, foarte sigură pe ea, urmată de maica Patrocinio, amândouă merg de-a bușilea, dispar într-un vârtej de praf roșu. Pământul râpei e moale, alunecă la fiecare pas. Sergentul și jandarmii înaintează înfundăți până la genunchi, cu trupurile încovoiate, înecați în praf, cu batista la gură, Barosanul strănutând și scuipând. Când ajung sus își scutură unul altuia uniformele și sergeantul cercetează locul: un lumi-niș ca un cerc, un pumn de colibe cu acoperiș conic, din loc în loc tarlale semănate cu manioc și banani, și de jur-împrejur doar pădure deasă. Printre colibe, copăcei cu pungi ovale, atârnând de crengi: cuiburi de *paucares*. El îi spusese, maică Angélica, era clar, nici un suflet, se vedea doar. Dar maica Angélica merge încocă și încolo, intră într-o colibă, iese și-și bagă capul în cea de alături, sperie muștele bătând din palme, nu se opreste nici o clipă, și aşa, de departe, fără contur din cauza prafului, nu mai e o bătrână, ci un anteriu ambulant, țeapăn, o umbră plină de energie. În schimb, maica Patrocinio stă nemîșcată, cu mâninile ascunse sub rasă și ochii țintă spre satul pustiu. Câteva crengi se mișcă scărțâind, o escadră de aripi verzi, ciocuri negre și piepturi albăstre fălfâie sonor pe deasupra colibelor pustii din Chicais, jandarmii și maicile le urmăresc cu privirea până când le înghite hătișul, apoi larma lor se mai aude un timp. Erau papagali, bine de știut în caz că lipsește mâncarea. Dau însă dizenterie, maică, adică te apucă pântecăraia. În râpă se ivește o pălărie de pai, chipul

pârlit de soare al pilotului Nieves: aşadar aguarunii s-au speriat, măicuțelor. De încăpățâname ce-au fost, cine le-a pus să nu-l asculte. Maica Angélica se aproape, privește încocă și încolo cu ochii ei mici și zbârciți, mâninile noduroase, rigide, cu pete cafenii, se mișcă în fața chipului sergeantului: erau pe aici pe aproape, nu-și luaseră lucrurile, trebuia să-i aștepte să se întoarcă. Jandarmii se privesc, sergeantul își aprinde o țigară, doi *paucares* zboară dintr-o parte în alta prin văzduh, penele lor negre și aurii scânteiază cu o strălucire umedă. Până și păsărele, de toate erau în Chicais. În afară de aguaruni, și Barosanul începe să râdă. De ce să nu pice peste ei pe nepusă masă? Maica Angélica gâfăie; dar nu-i cunoști, măicuță, puful cu fire albe de păr din bărbie îi tremură ușor, le era frică de creștini și se ascundeau, nici gând să se mai întoarcă, cât or să stea aici n-o să se vadă nici picior de aguarun. Bondoacă, durdulie, maica Patrocinio e și ea acolo, între Roșcovani și Oacheș. Dar anul trecut doar nu s-au ascuns, le-au ieșit în întâmpinare și le-au și dăruit o *gamitana proaspătă*, dom' sergeant nu-și aducea aminte? Dar atunci nu știau, maică Patrocinio, acumă însă știau, trebuie să înțelegeți asta. Jandarmii și pilotul Nieves se aşază pe pământ, se descalță, Oacheșul își destupă plosca, bea și oftează. Maica Angélica își înalță capul: să așeze corturile, dom' sergeant, un chip ofilit, să pună plasele împotriva tântărilor, o privire apoasă, or să-i aștepte să se întoarcă, o voce dogită, și să nu-i facă ei mutra asta, avea ea destulă experiență. Sergeantul azvărle țigara, o îngroapă cu piciorul, ce-i păsa lui, băieți, ia puneti-vă în mișcare. Si atunci izbucnește un cotcodăcit și dintr-un tufiș de bălării tâșnește o găină. Roșcovani și Piciul scot un strigăt de bucurie; neagră, o fugăresc, stropită cu alb, o prind, și ochii maicii Angélica scot scânteie, tâlharii, ce făceau, pumnul ei tremură în aer, ce, era a lor, să-i dea drumul, și sergeantul zicea să-i dea drumul, dar măicuțelor, dacă aveau să rămână acolo, trebuiau să mânânce, nu puteau să rabde de foame. Maica Angélica nu va îngădui asemenea abuzuri, ce încredere puteau să mai aibă în ei dacă le furau păsările? Maica Patrocinio încuviințează și ea, dom' sergeant, să furi înseamnă să-l mânia pe Dumnezeu, cu chipul ei rotund și bland, nu știa

cele zece porunci? Găina e lăsată jos, cotcodăceaște, se caută de purici sub aripi, o ia la fugă legănându-se și sergentul dă din umeri: ce să-și mai facă iluzii dacă ele îi cunosc tot atât sau chiar mai bine ca el? Jandarmii se îndepărtează spre râpă, prin pomi tipă din nou papagali și paucares, se aude zumzăit de insecte, un vânt ușor mișcă frunzele de *yarina* de pe acoperișurile din Chicais. Sergentul își slăbește șireturile de la cizme, bombăne printre dinti, cu gura strâmbă și pilotul Nieves îl bate cu palma pe umăr, dom' sergent, nu trebuia să se eneruzeze, ci să ia lucrurile cu calm. Si sergentul arată pe furiș spre maici, don Adrián, trebuieorele astea îl plătiseau de moarte. Maicii Angélica îi era grozav de sete, poate avea și puțină febră, sufletul era tot curajos, dar trupul era plin de beteșuguri, maică Patrocinio, și ea nu, nu, nu trebuia să spună aşa ceva, maică Angélica, cum or să urce jandarmii, o să bea o limonadă și-o să se simtă mai bine, o să vadă. Îl bârfeau pe el? Sergentul privește distrat în jur, îl credeau dobitoc? își face vânt cu chipiul, găinușele astea două! și brusc se întoarce spre pilotul Nieves; să ai secrete cu alții de față înseamnă lipsă de educație, dar ia uitați-vă, dom' sergent, jandarmii se întorceau în goană. O barcă? și Oacheșul, da, cu aguaruni? și Roșcovianul da, dom' sergent, și Piciul da, și Barosanul, și maicile, da, da, merg încolace și încolo fără nici o direcție și întreabă, și sergentul, să se întoarcă Roșcovianul la râpă și să-i anunțe dacă urcă, ceilalți să se ascundă și pilotul Nieves adună cizmele de pe jos, puștile. Jandarmii și sergentul intră într-o colibă, maicile rămân în poiană, măicuțelor, ascundeți-vă, maică Patrocinio, iute, maică Angélica. Ele se privesc, își vorbesc în șoaptă, încep să șopăie, intră în coliba din față și, din desisul în care e ascuns Roșcovianul, arată cu un deget râul, acum coborau, dom' sergent, legau barca la mal, acum urcau, dom' sergent, și el, blegul, să vină să se ascundă, Roșcovianul, să nu doarmă. Întinși pe burtă, Barosanul și Piciul stau la pândă, privind prin găurile peretelui făcut din trunchiuri de *chonta*; Oacheșul și pilotul Nieves stau în picioare în fundul colibei, și Roșcovianul vine în goană, se ghemește lângă sergent. Uite-i, maică Angélica, uite-i, și maica Angélica o fi ea bătrână, dar avea încă vederea bună, maică Patrocinio,

îi vedea, erau șase. Bătrâna, pletoasă, poartă un șorț scurt, albicioasă și două tuburi de carne moale închisă la culoare îi atârnă până la brâu. După ea, doi bărbăți fără vârstă, scunzi, pântecosi, cu picioare scheletice, sexul acoperit cu petice de pânză gălbuiie prinse cu liane, fesele descoperite, părul în ciucuri până la sprâncene. Cară ciorchini de banane. Apoi vin două fete cu coronițe din tulipini de plante, una poartă un cercel în nas, cealaltă brățări de piele la glezne. Umblă goale ca și băiețașul care se ține după ele, astă pare mai mic și e mai slab. Privesc poiana pustie, femeia deschide gura, bărbății dau din cap. Aveau să le vorbească, maică Angélica? și sergentul, da, acum ieșeau maicile, atenție, băieți. Cele șase capete se întorc în același timp, rămân nemîșcate. Maicile înaintează spre grup cu pași domoli, zâmbind, și în același timp, aproape neobservați, aguarunii se lipesc unii de alții, intr-o clipă formează un singur trup pământiu și compact. Cele șase perechi de ochi nu se dezlipesc de pe cele două chipuri cu zbârcituri întunecate care plutesc spre ei, dacă se împotriveau să-și ia tălpășița, băieți, nici vorbă de împușcături sau să bage groaza în ei. Le lăsau să se apropie, dom' sergent, Roșcovianul credea c-or s-o rupă la fugă văzându-le. Si ce crude fetele, ce tinerele, nu-i aşa, dom' sergent? Barosanul astă era fără leac. Maicile se opresc și, în același timp, fetele dau înapoi, întind mâinile, se agăță de picioarele bătrânei care a început să-și lovească umerii cu palma, fiecare izbitură îi zguduie sănii foarte lăsați, îi leagăna încoace și încolo: Domnul să-i aibă în pază. Si maica Angélica scoate un bolborosit, scuipă, aruncă un șuvol de sunete scârtâite, aspre și suierătoare, se întrerupe ca să scuipe și, falnică, marțială, continuă să bolborosească, mâinile ei se agită, desenează conțururi solemne în fața chipurilor nemîșcate, palide, nepăsătoare ale aguarunilor. Le trâncănea pe limba lor păgânească, băieți, și scuipa măicuța ca o adevărată *chuncha*. Astă trebuie că le plăcea, dom' sergent, să le vorbească o creștină pe limba lor, dar nu trebuia să facă atâtă tărăboi, băieți, dacă-i aud se sperie. Bolborositol maicii Angélica ajunge până la colibă deslușit, puternic, strident, și până și Oacheșul și pilotul Nieves spionează acum poiana, cu fețele lipite de perete. Îi

băgase în cofă, băieți, ce deșteaptă călugărița, și maicile și cei doi aguaruni își zâmbesc, își fac plecăciuni. Și tare cultă, dom' sergeant știa că la mânăstire tot timpul nu făceau decât să studieze? Poate că se și rugau, Piciule, pentru păcatele lumii ăsteia. Maica Patrocino îi zâmbește bătrânei, aceasta își mută privirea și rămâne foarte serioasă, cu mâinile pe umerii fetelor. Ce și-or fi spunând, dom' sergeant, de tot vorbeau. Maica Angélica și cei doi bărbați se strâmbă, gesticulează, scuipează, își iau vorba din gură, și, dintr-odată, cei trei copii pleacă de lângă bătrâna, se fugăresc, râd cât îi tine gura. Prichindelul se uită la ei, băieți, nu-și lua ochii de aici. Ce slăbuț era, dom' sergeant băgase de seamă? ce căpățână groaznică și un trupșor atât de puțintel, parcă era un păianjen. Sub încâlceala părului, ochii mari ai copilului priveau țintă coliba. E uscat ca o furnică, picioarele îi sunt strâmbe și slabănoage. Deodată ridică mâna, urlă, băieți, rahiticul, dom' sergeant și se încinge o mare forfotă în spatele peretelui, înjurături, izbituri și în poiană izbucnesc strigăte guturale când jandarmii năvălesc alergând și împiedicându-se. Să lase jos puștile alea, zevzecii, bostani necopți, maica Angélica le arată jandarmilor pumnii, furioasă, aha, or să vadă ei ce pătesc cu locotenentul. Cele două fete își ascund capul la pieptul bătrânei, îi strivesc sânii moi și băiețelul rămâne nedumerit, la jumătatea drumului între jandarmi și maici. Unul din aguaruni scapă ciorchinele de banane, pe undeva cotcodăcește găina. Pilotul Nieves stă în pragul colibei, cu pălăria de pai dată pe spate, cu o țigară între dinți. Ce-și închipuie dom' sergeant, și maica Angélica sare-n sus, de ce se băga unde nu-i fierbe oala? Dar, dacă lăsau puștile în jos, or să și-o ia în cap, maică, ea îi arată pumnul plin de pistriu, și el, coborâtă mauserele, băieți. Suavă, maica Angélica continuă să vorbească aguarunilor, mâinile ei țepene desenează figuri, domol, convingător, încetul cu încetul bărbații se îmoaie, răspund acum monosilabic și ea, zâmbitoare, neînduplecătă, continuă să bolborosească. Băiețelul se apropie de jandarmi, miroase puștile, le pipăie. Barosanul îl lovește ușor peste frunte, el se ghemuiește și începe să scheaune, e neîncrezător puiul de târfă și burta flescăită a Barosanului se zguduie de râs, și gușa, și obrajii. Maica

Patrocino face fețe-fete, nerușinatul, ce-i ieșea pe gură, de ce erau atât de lipsiți de respect, ești un mârlan și Barosanul — mii de scuze, își leagănă făstăcit capul de bou, l-a luat gura pe dinainte, maică, i se împletește limba. Fetițele și băiatul se apropie de jandarmi, îi examinează, îi ating cu vârful degetelor. Maica Angélica și cei doi bărbați bolborosesc prietenesc și soarele încă mai strălucește în depărtare, dar de jur-împrejur totul e mohorât și deasupra pădurii se îngrămadăște altă pădure de nori albi și pufoși; stă să plouă. Maica Angélica începuse cu insultele, maică, și ei ce răspunseseră? Maica Patrocino zâmbește, nerodul, bostanul nu e o insultă, ci o plantă tare ca și capul lui, și maica Angélica se întoarce spre dom' sergeant: or să mănânce cu ei, să aducă sus darurile și limonadele. El încuvintează, dă instrucțiuni Piciului și Roșcovanelui, arătându-le râpa, banane verzi și pește crud, băieți, un banchet comandat de maică, mama ei. Copiii le dau târcoale Barosanului, Oacheșului și pilotului Nieves, iar maica Angélica, bărbații și bătrâna aşază frunze de banan pe jos, intră în colibe, aduc vase de argilă, manioc, aprind un foc mic, înfășoară peștii în frunze pe care le înnoadă cu liane și le apropie de flacără. Să-i aștepte pe ceilalți, dom' sergeant? Așa n-o să se termine niciodată, și pilotul Nieves își azvârle țigara, ceilalți n-or să se întoarcă, dacă au plecat înseamnă că n-aveau chef de vizite și ăștia or s-o șteargă la prima nebăgare de seamă. Da, dom' sergeant știa și el asta, numai că degeaba, nu te puteai lupta cu maicile. Piciul și Roșcovanel se întorc cu pungile și termosurile, maicile, aguarunii și jandarmii stau pe jos în cerc lângă frunzele de banan și bătrâna alungă insectele cu mâna. Maica Angélica împarte darurile și aguarunii le primesc fără să dea semne de entuziasm, dar după aceea, când maicile și jandarmii încep să mănânce bucătele de pește pe care le smulg cu mâna, cei doi bărbați, fără să se privească, deschid pungile, mângâie oglinoarele și colierele, își împart mărgelele colorate, ochii bătrânei încep dintr-odată să sticlească de lăcomie. Fetele se ceartă pe o sticlă, băiețelul mestecă cu furie, și sergeantul o să se îmbolnăvească de stomac, o să-l apuce diareea, o să se umfle ca un broscă pântecos, or să-i iasă bube, or să crape și o săurgă puroi.

Ține bucată de pește lângă buze, ochișorii îi clipesc și Oacheșul, Piciul și Roșcovianul fac și ei nazuri, maica Patrocinio închide ochii, înghită, față i se schimonosește și doar pilotul Nieves și maica Angélica întind mereu mâinile spre foile de banan și cu un fel de desfătare nerăbdătoare fărâmițează carneal albă, o curăță de oase și o duc la gură. Toți pădurenii ăștia erau puțin sălbatici, până și maicile, cum mâncau. Sergentul scoate un râgăit, toti îl privesc și el tușește. Aguarunii și-au pus colierele, și le arată unul altuia. Mărgelușele de sticlă sunt roșii și contrastează cu tatuajul care împodobește pieptul bărbatului cu șase brățari de mărgelute la un braț și trei la celălalt. La ce oră vor pleca, maică Angélica? Jandarmii sunt atenți la sergent, aguarunii nu mai mestecă. Fetele întind mâinile, ating timid colierele strălucitoare, brățările. Trebuiau să-i aștepte pe ceilalți, dom' sergent. Aguarunul tatuat bolborosește ceva și maica Angélica, da, dom' sergent, vezi, trebuie să mănânce, și jignea cu atâtea nazuri câte făcea. Lui nu-i era foame, dar avea să-i spună ceva, măicuță, nu mai puteau rămâne multă vreme în Chicais. Maica Angélica are gura plină, domnul sergent venise să fie de ajutor, mâna ei micuță și tare ca piatra strângă un termos de limonadă, nu să dea ordine. Piciul îl auzise pe locotenent ce spuse? iar acesta, să se întoarcă înainte de opt zile, maică. Trecuseră deja cinci și câte trebuiau pentru întoarcere, don Adrián? trei zile, astă dacă nu plouă, vedeti, așa era ordinul, maică, n-avea de ce să se certe cu el. Pe lângă zgromotul conversației dintre sergent și maica Angélica, se mai aude unul, mai aspru. Aguarunii discută cât și ține gura, își izbesc brațele și-si compară brățările. Maica Patrocinio înghită și deschide ochii, și dacă ceilalți nu se întorceau? dacă zăboveau o lună până să se întoarcă? sigur că era doar o părere, și închide ochii, poate se înșela ea, și înghită. Maica Angélica se încruntă, față i se încrătește mai tare, cu mâna își mângește smocul de păr alb din bărbie. Sergentul bea o înghițitură din ploscă: mai rău ca un purgativ, toate se încălzesc în regiunea asta, nu era clima din regiunea lui, astă de aici putrezea totul. Barosanul și Roșcovianul s-au lăsat pe spate, cu chipiele pe față, și Piciul voia să știe dacă puteai fi sigur de asta, don Adrián, și Oacheșul, sigur, să

spună mai departe, să povestească, don Adrián. Erau pe jumătate pește și pe jumătate femeie, stăteau în fundul apei așteptându-i pe înecați, și cum se răsturna o barcă, imediat veneau și-i înhățau pe creștini și-i duceau în palatele lor din adâncuri. Îi puneau în niște hamace care nu erau de iută, ci de năpârci și acolo își faceau poftele cu ei, și maica Patrocinio — acum vorbeau de superstiții? iar ei, nu, nu — și se mai credeau creștini? nu despre asta vorbeau, măicuță, ci dacă o să plouă. Maica Angélica se apăla că spre aguaruni bolborosind bland, zâmbind cu încăpățânare, ține mâinile împreunate și bărbății, fără să se miște de pe locul lor, se ridică puțin câte puțin, întind gâturile ca niște bâtlani care stau la soare pe malul râului și se ivește un vaporăș, ceva le întunecă, le dilată pupilele și pieptul unuia se umflă, tatuajul îi iese în relief, se șterge, apare din nou și ei se apropiu din ce în ce mai mult de maica Angélica, foarte atenți, gravi, muți, și bătrâna pletoasă își desface mâinile, le apucă pe fete. Flăcăiașul mânâncă mai departe, băieți, acu-i acu', se îngroasă gluma, atenție. Pilotul, Piciul și Oacheșul nu scot o vorbă. Roșcovianul se ridică cu ochii înroșiți și-l scutură pe Barosan, un aguarun se uită pieziș la dom' sergent, apoi la cer, și acum bătrâna le ia în brațe pe fete și le strivește de sănii ei lungi și murdari, și ochii băiețelului alunecă de la maica Angélica la bărbăți, de la ei la bătrâna, de la ea la jandarmi și la maica Angélica. Aguarunul tatuat începe să vorbească, celălalt îl urmează, apoi bătrâna, o furtună de sunete înăbușă vocea maicii Angélica, care acum neagă cu capul și cu mâinile, și dintr-o dată, tot sfărăind și scuipând, agale, ceremoniosi, cei doi bărbăți se despoaie de coliere, brățari și o ploaie de mărgelute cade pe foile de banan. Aguarunii întind mâinile spre resturile de pește, printre care se prelungie un râu subțire de furnici cenușii. Se cam posomorâseră, băieți, dar ei erau gata, dom' sergent, doar să dea ordin. Aguarunii curăță resturile de carne albă și albastră, prind furnicile cu unghiile, le strivesc și, cu multă grija, înfășoară mâncarea în frunzele vânoase. Piciul și Roșcovianul să vadă de fete, dom' sergent și Barosanul le lăsau în grija lor, ce norocoși. Maica Patrocinio e foarte palidă, își mișcă buzele, degetele ei strâng mărgelule negre ale unor